

HAR TAÐ ER HJARTARÚM

JÓLINI SNÚGVA SEG UM AT **GEVA**. UM AT VERA **SAMAN** VIÐ SÍNUM **KÆRU**. OG UM **BØRNINI**. MEN HVAT VIÐ TEIMUM **BØRNUNUM**, SUM **ONGAN** GÓÐAN HAVA? **LEILA Á LOFTI** OG MAÐURIN **MIKAEL GREN**, SUM BÚGVA Í **INDIA**, LATA Á **HVØRJUM** ÁRI HURÐARNAR UPP OG **BJÓÐA** EINUM HEILUM **BARNAHEIMI** **HEIM** TIL TEIRRA Í **JÓLAVEITSLU**. Í ÁR FINGU **BØRNINI** BÆÐI **GÁVUR**, GÓÐAR **UPPLIVINGAR** OG IKKI MINST **KENSLUNA** AV, AT ONKUR **BRÝGGJAR** SEG UM **TEY**

SAMRØÐA

Eydna Skaale
eydna@sosialurin.fo

Í 2007 fluttu Leila á Lofti og maðurin, Mikael Gren, saman við døtrunum Natashu og Emmu úr teimum reyðu tvíhúsunum á Argjum hálvan vegin tvørtur um heimin til Bombai í India. Bondini til India vóru sterk frammanundan, tí bæði Natasha og Emma eru ættleiddar av einum barnaheimi har. So tá Mikael, ið starvaðist á einum boripalli hjá Transocean, fekk tilboð um at blíva fluttur upp á land í Bombay, gjørdur tey av at geva gentunum ein móguleika at siggja tað landið, hagani tær eru ætt- aðar.

Av Argjum til Bombay

– At koma til India var eitt kultursjokk, sum eg ikki kann lýsa í stuttum. Tað, sum eg hugsaði mest um, var, um genturnar mundu fáa meiri skaða enn gagn av at koma her. Tær skuldu jú byrja í nýggjum skúla, har undirvíst varð á enskum, og alt var heilt, heilt øðrvísi enn har heima. Hóast tær báðar eru úr Bombay, so var tað týðiligt, at tær vóru føroyingar í India.

– Eg sá beinanvegin, at vit fyrst máttu fáa genturnar at fella til, áðrenn hugsingur var um at vitja barnaheim teirra fyrstu ferð.

Í fyrstuni vistu tey ikki, hvat tey skuldu gera við gávnar. Tey hildu í teimum, sera glað, og hildu bara, at vakri innpakningurin var tað, tey fingur. Vit máttu læra tey, at okkurt var inni í pakkanum, sum tey skuldu eiga

Leila greiðir frá, at fyrsta tíðin var ein roynd fyri tey øll.

– Vit vóru saman í døgndrift. Har var eingin familja at vitja, eingin kom á gátt, vit høvdu ongar vinir - ja, vit stóðu á berum, og alt skuldi byggjast upp av nýggjum.

Men skjótt byrjaðu tey at siggja alt tað góða, alt tað sum var spennandi,

og millum annað ferðaðust tey nógv, bæði til Goa, Kerala, Maldivurnar og Teiland. Natasha fór somuleiðis ferðir við skúlanum.

– Men vit skuldu venja okkum við alt – serliga matin. Her er jú onki kent; onki rugbreyð, ongar pylsur og onki kjöt. Men vit royndu at gera alt, fyri at gentunum ikki skuldu leingjast

heim. Vaflujarnið og dvd'irnar av »Eg elski Føroyar« bjargaðu okkum mangt kvøldið, minnst Leila.

Men eftir umleið tveir mánaðir vóru tey fallin til, og tá var lætt at gera av at vera verandi í Bombay.

Nakað eftir, at tey vóru komin til India, ættleiddu Leila og Mikael drongin Elias, sum eisini er av BalVikas - sama barnaheimi, sum genturnar eru av.

Barnaheimið BalVikas

Eftir eina tíð í India byrjaði Leila, sum er fysioterapeutur, sjálvboðin at arbeiða á barnaheiminum, sum øll børnini eru av.

– Eg hevði eina kenslu av, at eg mátti bara gera enn meira fyri enn fleiri. Í fyrstani gjørdi eg tað, sum kendist trygt, nevniliga at viðgera tey børnini, ið stríddust við spastisitet. Har eru fleiri stór børn, ið hava tørv á viðgerð.

– Men sum tíðin leið, sá eg, at eg mátti raðfesta øðrvísi, soleiðis at mínar royndir komu flestum til gagns; eisini arbeiðsfólkunum, ið eru um børnini. Fleiri av børnunum vóru undirstimbrað, og tað sigur seg sjálv, at tey tá kunnu vera strævin. Eru børnini hinvegin mettað av upplivingum og avbjóðingum, verður atmosferan á barnaheiminum heilt øðrvísi, greiðir Leila frá.

– Eg plagi eisini at gera eina »grovscreening« av teimum smáu, soleiðis at

